

Ο ΑΙΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΕΛΩΝΗ

Ὁ αἷτος σταμάτησε τὴ σκέψι του καὶ σήκωσε τὸ λαιμό του περισσότερο. Κοντὰ ἐκεῖ ἄκουσε ἕνα θόρυβον νὰ γίνεται, ποῦ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἀκούσει. Ἔκαμε νὰ πεταχθῆ, νὰ ὀρμήσῃ, ὅταν βλέπει κά- τι, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀκίνητος μὲ τὸ μισό του σῶμα βγαλμένο ἀπ' τὴν φωλιά του. Μία κεφαλὴ χελώνας εἶχε φανῆ νὰ βγαί- νει ἀπ' τὸν βράχο! Τὴν εἶδε νὰ σταματᾷ γιὰ λίγο μὲ τεντωμένο τὸν λαιμόν, ἔπειτα μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, ποῦ ἂν δὲν πετύχαινε ἤθελε κυλισθῆ κάτω καὶ ἴσως πολ- λὸν, πολὺν κάτω, νὰ ἔρχεται ὄλο καὶ νὰ πέφτῃ παρὰ νὰ ἀνεβαίνει σὰ κουρασμένος ναυαγὸς βράχο! Ὁ αἷτος ἔτριψε μὲ τὸ γαμψό του νύχι τὸ μάτι του. Χελώνα ἐκεῖ! Ἡ χελώνα θέλησε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ εἶδε τὸν αἷτό. Ἐκρουσε εὐθύς τὸ κεφάλι της μέσα στὸ ὄστρακό της, ἔπειτα πάλι σὲ λίγο τὸ ἔβγαλε σιγὰ καὶ ὁ αἷτος καὶ ἡ χελώνα κυταχ- θήκαν! Ἐμοιαζαν σχεδὸν σὲ κά- τι. Αὐτὸ π. χ. σκέφθηκε ἡ χελώνα μὲ χαρὰ καὶ ὁ αἷτος γιὰ νὰ μαλα- κώσῃ. Ὅσο μακρινὰ καὶ ἂν ἦτον ἡ ἀπόστασις, εἶχαν ὁμοιότητα κά- ποια. Ὁ αἷτος ἔξαφνα τὴ γνώρισε τὴ χελώνα. Θυμήθηκε μιὰ μέρα, ποῦ τὴν εἶδε στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ νὰ προσπαθῆ νὰ τὸ ἀνεβῆ. Εἶχε κυλίσει κείνη τὴ στιγμὴν ἀνάσκελα καὶ ὁ αἷτος πετῶντας μὲ ἀπλωμέ- να τὰ φτερά του, ἄκουσε καὶ ἕνα σὰ λαχάνιασμα, ξεφύσημα:

— Θὰ σκάσῃ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του καὶ γέλασε γιὰ τὴν τρελὴν, ποῦ ἀντὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ, ποῦ μποροῦσε νὰ τρέχῃ, ζητοῦσε τὰ ἀδύνατα! Νά- τα ὅμως τώρα!

Ὁ αἷτος χαμήλωσε τὸ λαιμό του καὶ ἔστριψε τὴ μύτη του στὴ χελώνα καὶ τῆς εἶπε.

— Τὸ κατώρθωσες ἐπὶ τέλους, βλέπω!

— Ναι, τὸ βλέπῃς! ἀπήντησε ἡ χελώνα μὲ τὴ φωνή της, ποῦ φαι- νόταν νὰ εἶχε συνάχι δυνατό. Ἐ- πείτα στράφηκε καὶ εἶδε κάτω.

— Ἀχ! τί ὠραῖα, ποῦ εἶνε ὁ δῶ!

Κάτω τὸ δάσος, κάτω οἱ πύργοι, κάτω οἱ βράχοι, οἱ λόφοι, ὄλα!...

— Μὲ τοῖς τοῦμπες ὅμως κα- τώρθωσες νὰ ἀνεβῆς ἐδῶ καὶ νὰ δῆς αὐτὰ τὰ ὠραῖα ποῦ θαυμά- ζεις!...

Ἐκανε ὁ αἷτος ἀνοίγοντας τὸ στόμα γιὰ νὰ γελάσῃ, ἐνῶ ὁ νοῦς του τοῦ ζωγράφιζε τὴν χελώνα ῥιγμένα ἀνάσκελα καθὼς ἀνέβαινε τὸν βράχο...

Ἡ χελώνα γύρισε καὶ τὸν εἶδε ἔπειτα χαμήλωσε τὸ κεφάλι σὰ νὰ ντρεπόταν καὶ εἶπε σιγὰ μὲ τὴν συναχωμένη φωνή της.

— Μὴν κυτάξεις πῶς ἤλθα, μὲ τὴν κοιλιὰ, ἢ μὲ τοῖς τοῦμπες: Κύτα ἂν ἤλθα, ἂν ἔφθασα.

ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ